

Prológus

Darth Bane, a Sith Sötét nagyura lerúgta magáról a takarót, átlendítette lábát az ágy széle felett, és a hideg márványpadlóra csapta a talpát. Néhány percen keresztül a fejét egyik oldalról a másikra billentve megmozgatta a nyaka és válla izmait, hogy kioldja belőlük a görcsös csomókat.

Végül hangosan felnyögve felállt, vett egy mély lélegzetet, és mialatt lassan kifújta a levegőt – mindkét kezét a feje fölé emelve –, teljes, kétméteres magasságában kihúzta magát. Addig nyújtózott, amíg ujjai elérték a mennyezetet, közben mindvégig hallotta és érezte csigolyáinak sorozatos pattogását.

Az eredménnyel elégedetten leengedte a karját, és felkapta fénykardját az ágya mellett álló, díszes éjjeliszekrényről. Mint már oly sokszor, ezúttal is megnyugtatónak találta az íves markolat régtől ismerős súlyát, formáját és tapintását. Ennek ellenére attól, hogy a markában tartotta a fegyvert, bal kezének mégoly finom remegése nem múlt el. A homlokát ráncolva ökölbe szorította kezét, és a tenyerébe vágta ujjait, hogy ezzel a durva, de hatékony módszerrel úrrá legyen a reszketésen.

Nesztelen léptekkel kiment a hálósobájából, és elindult, hogy átszelje az udvarházat, ami egy ideje az otthonaként szolgált. Folyosókon és termeken sietett át, közben végigjáratta tekintetét a fényes, színes tapétákon, a kőpadlókon sorakozó, kézzel szőtt és csomózott szőnyegeken, az egyéni ízlés szerint készített bútorokon, a ritka és értékes művészeti alkotásokon, valamint a gazdagság további, eltéveszthetetlen ismertetőjegyein. Majdnem egy teljes percébe került, hogy átvágjon a kastélynak is beillő építményen, és elérje a hátsó, négy oldalról zárt udvarra nyíló ajtót.

Miután nem húzta fel a csizmáját, és derékon felül semmit sem viselt, dideregve pillantott le az udvar elvont ábrákkal díszített kövezetére, amely most a Ciutric IV ikerholdjainak fényében fürdött. Újra és újra megborzongott, de a hajnali hideggel nem törődve aktiválta fénykardját, és nekilátott gyakorolni a Djem So stílus agresszív támadásait.

Izmai csikorogva tiltakoztak a megterhelés ellen, az ízületei ropogtak és pattogtak, mialatt gondosan végigvette a különféle mozgulatsorokat: csapás... háritás... lépés oldalra... szökkenés vissza... döfés. Meztelen talpa halkán csattogott a mozaikon, a képzeletbeli ellenséggel szembeni előrenyomulások és visszavonulások lelassuló, meg-megszakadó vagy éppen hirtelen felgyorsuló ütemében.

Az álom és a fáradtság utolsó foszlányai makacsul megmaradtak a testében, és az elméje mélyén megszólaltattak egy vékonyka hangot, amely arra biztatta őt, hogy fejezze be a gyakorlatozást és térjen vissza kényelmes, meleg ágyába. Azzal hallgattatta el a hangot, hogy felidézte gondolatban a Sith-alaptörvény első sorát: a lelki béke hazugság, csak a szenvedély létezik.

Tíz standard év telt el azóta, hogy elvesztette orbalisk-páncélját. Tíz év, amióta testét szinte a felismerhetetlenségig összeégették a saját maga által megidézett Sith-villámok. Tíz év, mióta Caleb visszarángatta őt a halál birodalmából. Tíz év, amióta a tanítványa lemészárolta a gyógyítót, és megtévesztette az elfogásukra érkező Jediket.

Zannah ügyes manipulációinak köszönhetően a Jedik azóta is hitték, hogy a Sithek megszűntek létezni. Bane és a lány az elmúlt évtizedben mindent megtett annak érdekében, hogy táplálják és minél szélesebb körben elterjesszék a mítoszt. Sötét árnyékokba húzódva éltek, forrásokat gyűjtöttek, és tartalékolták erejüket arra a napra, amikor majd visszavághatnak a Jediknek. Azon a dicsőséges napon, miután az utolsó szálig megsemmisítették ellenségeiket, a Sithek majd felfedik magukat...

Bane tudta, hogy ő maga valószínűleg nem fogja megérni azt a napot. Immáron a negyvenes éveinek közepén járt, és a testén megjelentek az öregedés első jelei. Ennek ellenére minden ere-

jét, tudását és idejét annak a célnak szentelte és rendelte alá, hogy egyszer, még ha évszázadok múlva is, a Sith Rend – az ő Sith Rendje – uralkodjon a galaxisban.

Mialatt a hajnali gyakorlás első felében óhatatlanul jelentkező fájdalmakkal és görcsökkel nem törődve tovább forgatta fegyverét, a mozdulatai mindinkább felgyorsultak. Vörös energiapengéje sziszegve és sísteregve hasította a levegőt, és fokról fokra, megzabolázhatatlan akaratának egyfajta kiterjesztése vagy toldaléka lett.

Darth Bane megőrizte tiszteletet parancsoló alkatát. A fiatalkorában, az Apatros bányáiban végzett munka során kialakult vaskos izmai nem épültek le, továbbra is ott duzzadoztak és feszültek a bőre alatt, valahányszor lesújtott a fénykardjával. Ám a régebben birtokolt, már-már vadállati erejének egy része már eltűnt, elillant a testéből.

Felszökkent a levegőbe, széles ívben a feje fölé rántotta fegyverét, és miközben már lefelé tartott, a markolatot két kézre fogva függőlegesen lesújtott – ez a csapás általában elég erőt hordozott ahhoz, hogy kettéhasítsa az ellenfeleit. Egy ütemmel később a talpa hangos csattanás kíséretében elérte a kövezetet, mire már is oldalra perdült, és gyors döfést indított egy másik, képzeletbeli ellenség felé. Továbbra is kecsesen és rendkívül lendületesen mozgott. A fénykardja manapság is szemképráztató gyorsasággal cikázott ide-oda, viszont, még ha csak egy kicsit is, de érzékelhetően lassabban, mint egykoron.

Az öregedés folyamata lassan zajlott, de megállíthatatlanul, és ezt el tudta fogadni. Amit elveszített erőben és gyorsaságban, azt könnyűszerrel pótolhatta tudással, bölcsességgel és tapasztalattal. Csakhogy kezének remegését nem foghatta az öregedésre.

Az udvar kövezetére fekete árnyék vetült; az ikerholdak elé heves viharral fenyegető, sötét felhő siklott. Bane megállt, és fontolóra vette, hogy félbeszakítja megszokott, hajnali szertartását, és visszatér a házba, még mielőtt megérkezik a zápor. Ám az izmai mostanra bemelegedtek, a vére felgyorsulva száguldott az ereiben. A jelentéktelen fájdalmak és nyilallások elmúltak, a he-

ves testmozgással járó adrenalinlöket maradéktalanul száműzte őket. Ez a perc aligha felelt meg arra, hogy abbahagyja.

Mialatt az első hideg szélroham végigsöpört az udvaron, legugrott, és megnyitotta magát az Erőnek, hogy a sötét energiák szabadon átáramolhassanak rajta. Mélyen merített belőlük, kiterjesztette a tudatát, hogy külön-külön érzékelje az égből aláhulló valamennyi vízcseppet, és feltette magában: nem fogja hagyni, akárcsak egyetlen egy elérje az ő csupasz bőrét.

Érzékelte, hogy a sötét oldal energiái máris gyülekeznek a bensőjében. A folyamat, ahogyan minden egyes korábbi alkalommal, úgy most is apró, halovány szikrával kezdődött, melegséget árasztó, fényes villódzással. Az izmait megfeszítve, ugrásra készen várt, közben gondosan táplálta a szikrát, felszította saját szenvedélyével, mígnem felszökkent a láng, amit aztán a haragja alig uralható, kitörni vágyó tűzvészé formált.

Amint az első kövér esőcseppek szétfröccsentek az udvar kövezetén, Bane mozgásba lendült. Az elsőprő erejű rohamairól híres Djem So stílussal felhagyva átváltott a Soresu lényegesen gyorsabb sorozataira. A teste és tudata eggyé vált, és a zuhogó eső ellen irányította az Erő végtelen hatalmát. Pengéje halkán sistergő gőzpamacsokká forralta a cseppek túlnyomó többségét, míg ő maga szélesebben hajlongott előre-hátra, jobbra és balra, hogy kitérjen a néhány csepp elől, amelyek túljutottak a kardja által képzett védővonalon.

Tíz percen keresztül csatázott a záporral, a sötét oldal hatalmában kéjelegve. És ekkor a vihar, amilyen gyorsan kitört, ugyanolyan gyorsan el is vonult; a hajnali szél tovább hajtotta a fekete felleget. Bane hevesen zihálva kikapcsolta a fénykardját. A felsőteste verejtékben úszott, de teljesítette a fogadalmát: egyetlen esőcsepp sem hullott a bőrére.

A futó záporok, gyorsan érkező és távozó viharok gyakori jelenségnek számítottak a Ciutricon, különösen itt, a Daplona nevezetű főváros körül elterülő buja erdőkben. Ám Bane ezt az amúgy is jelentéktelen kellemetlenséget könnyűszerrel elviselte, ha összevetette a bolygó által nyújtott előnyökkel.

A Külső Gyűrűben keringő világ messze esett a galaxis főbb hatalmi központjaitól, a folyton figyelő, folyton éber Jedi Tanácsától, viszont a jó szerencse folytán számos kereskedelmi hiperút találkozott a közvetlen közelében. A csomóponton áthaladó hajók gyakran megálltak a Ciutricnál, és ennek köszönhetően a bolygón kisebbfajta, de virágzó ipari társadalom fejlődött ki, amelynek gazdagsága java részben a kereskedelmen és az űrhajógyártáson alapult.

Bane számára elsősorban az volt fontos, hogy a galaxis legkülönbébb régióiból érkező látogatók révén könnyen hozzájuthatott a számára fontos értesülésekhez, illetve kapcsolatokat teremthetett, amelyeken keresztül tovább bővíthette korábban kialakított, ügynökökből, kémekből és informátorokból álló hálózatát.

Mindezt persze sosem valósíthatta volna meg, ha a testét továbbra is elborították volna az orbaliskok, vagyis azok a furcsa, páncélhéjas paraziták, amelyek annak idején belőle táplálkoztak, cserébe rendkívüli erőt és gyakorlatilag áttörhetetlen védelmet biztosítottak neki. Az eleven páncél jóvoltából szinte legyőzhetetlen volt közelharcban, viszont a külsejét olyan förtelmessé és feltűnővé tette, hogy rejtőzködnie kellett, mert aki csak egyszer is látta őt, holta napjáig nem felejtette el.

Akkoriban jórészt hiába szőtt terveket arról, hogy jelentős vagyont halmoz fel, valamint politikai hatalmat szerez, undorító megjelenése megakadályozta ezek végrehajtásában. Elszigetelt, zárkózott életre kényszerült, nehogy a Jedik felfigyeljenek rá, és csakis küldötteken, illetve közvetítőkön keresztül dolgozhatott. Elsősorban Zannah-ra támaszkodott, a lány szolgált a füleként és szemeként. Minden értesülést csakis rajta keresztül kapott meg, minden feladatot ő hajtott végre, minden célkitűzést ő valósított meg. Ennek eredményeként Bane arra kényszerült, hogy óvatosabban cselekedjen, ami jócskán lelassította az erőfeszítéseit, és késleltette a terveit.

A helyzete azóta jelentősen megváltozott. Még most is félelmetes látványt nyújtott, de nem ijesztőbbet, mint bármelyik zsoldos, fejevadász vagy kiszolgált katona. Általában választott otthonvilágának jellegzetes viseletét hordta, és mások inkább csak

a magasságára figyeltek fel, mint bármi másra – feltűnő volt, de aligha egyedülálló. Mióta megszabadult az orbaliskoktól, elvegyülhetett bármelyik tömegben, beszélhetett a fontos információk letéteményeseivel, és kapcsolatokat építhetett ki értékes politikai szövetségekkel.

Immáron nem kellett bujkálnia, mert módjában állt hamis személyazonosság mögé rejteni a valódi kilétét. Ezért vásárolt egy kisebb birtokot, ahonnan néhány perc alatt beérhetett Daplona belvárosába. Ő és a tanítványa Sepp és Allia Omek álnéven gazdag kereskedőknek adták ki magukat, és az álcájukat gondosan fenntartva sikeresen beépültek a bolygó befolyásos társadalmi, politikai és gazdasági köreibé.

A birtokuk elég közel feküdt a fővároshoz ahhoz, hogy hozzájussanak mindenhez, amit a Ciutric nyújtott, de eléggé elszigetelt volt ahhoz, hogy Zannah folytathassa a tanulmányait. Bane úgy számította, a tétlenség és az önelégültség lesznek azok a magvak, amelyek egyszer szárba szökkenve előidézik majd a Jedik végső pusztulását, és neki, mint az egyetlen Sötét nagyrnak biztosítania kellett, hogy a Sithek ne essenek bele ugyanebbe a csapdába. Ennek érdekében nem csupán azt látta szükségesnek, hogy tovább képezze a tanítványát, hanem azt is, hogy még magasabb szintre fejlessze a saját tudását és képességeit.

Húvös szellő lengedezett az udvaron, és kellemetlenül csípte Bane verejtékben úszó testét. A testedzéssel végzett – legalábbis az esti gyakorlatozásig –, és eljött a perc, hogy nekilásson a valóban fontos munkának.

Húsz-huszonöt sietős lépéssel eljutott egy az udvarház mögött álló kisebbfajta melléképületig, amelynek bejáratát kódolt biztonsági rendszer zárta és védte. Bane beütötte a megfelelő számot a falra szerelt panelbe, majd óvatosan kinyitotta az ajtót, és belépett a könyvtárként szolgáló épületbe.

Az alig ötször öt méter alapterületű kamrát egyetlen mennyezeti lámpa világította meg. A falak mentén álló polcokat valósággal elborították az évek során összegyűjtött tekercsek és kisebb-nagyobb kötetek, amelyek az ősi idők Sith-mestereinek tanításait rejtették. A helyiség közepét olvasószekevény foglalta el, rajta kar-

csú talapzat magasodott, és ennek tetején kapott helyet a Sötét nagyúr legnagyobb, legféltettebb kincse: a holokronja.

A négyoldalú piramis akár a tenyerén is elfért, de magába zárta minden tudását. Mindent, amit valaha megtudott a sötét oldalról – a kísérleteinek leírását és eredményeit, a filozófiai fejtegetéseit –, továbbította a holokronba, hogy így örökítse meg az idők végezetéig. Ez volt az ő hagyatéka, és egyben módszer arra, hogy megossza az élete során összegyűjtött bölcsességét az utána következő Sith-mesterek sorával.

Úgy tervezte és akarta, hogy halála után a holokronja Zannah-hoz kerüljön, feltéve persze, ha a lány egy napon tanúbizonyságot adja a képességeinek azzal, hogy elragadja tőle a Sötét nagyúr köpenyét. Csakhogy Bane immáron korántsem vette biztosra, hogy eljön az a nap.

Az elmúlt évezredek folyamán a Sith Rend többféle formában létezett. A Sithek időtlen idők óta végeérhetetlen háborúkat vívtak a Jedikkel és egymással. A sötét oldal kiemelkedő egyéniségei kivétel nélkül elbuktak a belső hatalmi harcok miatt. A jellegzetes fordulat rendszeresen felbukkant a Rend hosszú történetében: valamennyi nagy vezér ellen összeesküvést szőttek a saját hívei vagy tanítványai, és végül meggyilkolták őt. Aztán erős kezű vezető híján az alacsonyabb rendű Sithek hamar egymás ellen fordultak, és ezzel tovább gyengítették a Rendet.

Az összes mester közül egyedül Bane értette meg, hogy ez a körforgás teljességgel értelmetlen és hasztalan. És egyedül ő rendelkezett akkora erővel, hogy módjában álljon megszakítani. Az ő vezetése alatt a Sith Rend újjászületett. Tagjainak száma most már csupán két főre rúgott: egy mesterre és egy tanítványra. Egy, hogy *birtokolja* a hatalmat, egy, hogy *sóvárogjon* a hatalom után...

Ez a törvény, a *Kettő Szabálya* biztosította, hogy mindig a legerősebb vigye tovább a lángot, az, aki a leginkább méltó és megfelelő. És azt is szavatoalta, hogy mind a mesterek, mind a tanítványok hatalma és ereje nemzedékről nemzedékre növekedjen, míg végül a Sithek képesek lesznek kiirtani a Jediket, és új fejezetet nyitni a galaxis történelmében.

Bane ezért választotta tanítványának Zannah-t. Akkoriban úgy ítélte meg, hogy a lány – a benne rejlő lehetőségek kibontakoztatásával – egy napon képes lesz túlszárnyalni őt. Azon a napon Zannah elragadja majd tőle a mester címet, és keres magának egy saját tanítványt. Ő ugyan meg fog halni, viszont a Rend tovább él...

Vagy legalábbis így hitte annak idején. Manapság mind erősebben kételkedett abban, hogy valóban így lesz. Két évtized telt el azóta, hogy magához vette az alig tízéves kislányt a ruusani csatamezőn, de úgy tűnt, Zannah továbbra is beéri azzal, hogy őt szolgálja. Igen, azóta is lelkesen tanult, és folyton tanúbizonyságát adta rendkívüli képességeinek, illetve annak, hogy egyedülálló módon képes bánni az Erővel. Az évek folyamán Bane gondosan nyomon követte a lány fejlődését, és ma már nem tudta volna biztosan megmondani, a kettejük összecsapását melyikük élné túl. Csakhogy Zannah vonakodott kihívni őt a mesteri címért, ennek nyomán pedig felmerült benne, és mind hevesebben gyötörte a gondolat, hogy tanítványából talán hiányzik az a lángoló becsvágy, amely elengedhetetlenül fontos ahhoz, hogy egy napon a Sith Sötét úrnője legyen belőle.

A könyvtárba belépve Bane a bal kezét oldalra nyújtotta, hogy becsukja maga mögött az ajtót. És mialatt így tett, az ujjaiban ismét jelentkezett a jól ismert remegés. Ösztönösen visszakapta a kezét, ezúttal is ökölbe szorította, és sietve berúgta az ajtót.

Igen, az öregedés kezdte megszédni a maga vámját, viszont ez eltörpült azokhoz az ártalmakhoz képest, amelyeket az okozott, hogy évtizedek óta merített az Erő sötét oldalának energiáiból. Mást nemigen tehetett, legfeljebb mosolyoghatott a keserűen ironikus helyzeten: noha a sötét oldal szinte korlátlan hatalmat adott neki, ezért a hatalomért szörnyű árat kellett fizetnie. A testéből – húsából és csontjaiból – hiányzott az erő, hogy ellenálljon az iszonyatos energiáknak. A sötét oldal elfojthatatlan tüze lassan, de biztosan elemésztette őt. Évtizedeken át gyakorlatilag minden egyes napon megidézte és a kívánt mederbe terelte a rettentő erőt, és a teste kezdett széthullani.

Az állapotát tovább rontották az orbaliskokkal való hosszas kapcsolatának hatásai. A titokzatos lények folyamatosan pusztították őt, miközben hihetetlen testi erővel és gyorsasággal vértették fel. Túlhajszolták a testét, jóval annak természetes korlátain túlra, idő előtt megöregítették, és felgyorsították a leromlás folyamatát, amelyet alapjában véve a sötét oldal energiái okoztak. A parazitáktól rég megszabadult, de az általuk okozott károkat már nem lehetett helyrehozni.

Romló egészségének első látható jelei viszonylag finoman nyilvánultak meg: a szeme kissé besüppedt üregébe, a bőre valamivel sápadtabbra váltott, továbbá ráncosabb lett, mint azt az életkora indokolta volna. A tavalyi év folyamán viszont ezek a jelek mind feltűnőbbé váltak, és abban csúcsonodtak ki, hogy a bal keze egyre hevesebben reszketett.

És a folyamat ellen semmit sem tehetett. A Jedik bármikor méríthettek a világos oldal energiáiból, hogy felgyógyuljanak egy betegségből vagy akár egy súlyos sérülésből. Ám a sötét oldal fegyver volt – a gyengék és betegek nem érdemelték meg, hogy meggyógyuljanak. Csakis az erősek lehettek méltók arra, hogy életben maradjanak.

Bane megpróbálta ugyan eltitkolni kezének remegését a tanítványa elől, de Zannah túl okos és túl ravasz volt ahhoz, hogy ne vegye észre a mestere gyengeségét bizonyító, nyilvánvaló tüneteket.

Bane korábban arra számított, a reszketés lesz az a katalizátor, amelyre a lánynak szüksége van ahhoz, hogy párbajra hívja őt. Ám Zannah hiába kapott cáfolhatatlan bizonyítékot arról, hogy a mestere egyre sebezhetőbb, úgy tűnt, a lány elégedett a jelenlegi helyzetével és erőviszonyokkal. Hogy a félelmei, a határozatlansága vagy talán a mestere iránti érzései miatt érte be a tanítvány szerepével, azt Bane nem tudta, viszont úgy tartotta, ezen vonások egyike sem fogadható el attól a személytől – attól a kiválasztott személytől –, akinek egyszer majd át kell vennie a Sith Rend örökségét.

És persze létezett még egy lehetséges magyarázat, mind közül a leginkább aggasztó. Bane elképzelhetőnek tartotta, hogy Zannah,

miután észrevette a romlás egyértelmű jeleit, egyszerűen úgy döntött, hogy vár. Joggal számíthatott arra, hogy mesterének teste öt év leforgása alatt hasznavehetetlen porhüvellyé roncsolódik, és akkor könnyűszerrel végezhet vele, gyakorlatilag minden kockázat nélkül.

Más körülmények között Bane elismerte és támogatta volna ezt a stratégiát, de ebben az esetben ellene szolt a Sithek legfontosabb, legalapvetőbb törvényének, a *Kettő Szabályának*. Bane mindennél fontosabbnak tartotta, hogy a tanítványnak ki kell érdemelnie a Sötét nagyúr vagy Sötét úrnő címet, el kell ragadnia a mestertől egy olyan összecsapás során, amely mindkettejüket a végsőkéig próbára teszi. És ennek nyomán úgy érezte, hogy ha Zannah csak azután akarja párbajra hívni őt, hogy a betegség és a gyengeség megnyomorította, akkor a lány nem méltó arra, hogy az örököse legyen. Bane ennek ellenére sem hajlott arra, hogy maga kezdeményezze az összecsapást. Attól tartott, ha meghal, akkor Zannah személyében egy olyan mester fogja uralni a Sith Rendet, aki nem érti vagy nem fogadja el azt a kulcsfontosságú elvet, amelyen az új Rend alapul. Ha pedig győzelmet arat, akkor tanítvány nélkül marad, és pusztuló teste sokkal hamarabb széthullik, még mielőtt találhatna és megfelelően felkészíthetne egy másik tanítványt.

Így aztán csakis egyetlen megoldást látott: meg kell találnia a módját, hogy meghosszabbítsa az életét. Meg kell találnia a módszert, amellyel helyreállíthatja és megfiatalíthatja a testét – netán egy másik testtel pótolja. Egy évvel ezelőtt még lehetetlennek hitte volna mindezt, de most már másként gondolta.

Az egyik polcról levett egy összezsugorodott, ráncos bőrrel borított, vaskos kötetet, amelynek lapjai rég megsárgultak és berepedeztek. Óvatosan lefektette az olvasószekevényre, és kinyitotta annál a lapnál, amelyet az előző éjszaka folyamán megjelölt.

Mint a könyvtárát alkotó kötetek java részét, ezt is egy gyűjtőtől vásárolta. A galaxis lakói azt hitték ugyan, hogy a Sithek kihaltak, de a sötét oldal továbbra is ellenállhatatlan erővel vonzotta a legkülönfélébb fajok férfi, illetve női tagjait, és az illegális Sith-tárgyak feketepiaci virágzott a vagyonosok és előkelők köreiben.

A Jedik komoly erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy felkutassanak és lefoglaljanak mindent, ami a Sithekhez kötődött, de ezzel csak azt érték el, hogy alaposan felhajtották az árakat, és arra kényszerítették a gyűjtőket, hogy közvetítőkön keresztül keresgéljenek, így őrizve meg a névtelenségüket.

Ez a helyzet tökéletesen megfelelt Bane-nek. Ilyen körülmények között úgy tudta összegyűjteni és gyarapítani a könyvtárát, nem kellett attól tartania, hogy felhívja magára a figyelmet. A kereskedők szemében csupán egy gazdag, titokzatos gyűjtő volt, a sötét oldal megszállottja, aki hajlandó kisebb vagyonokat áldozni arra, hogy tiltott kéziratokat és műtárgyakat birtokolhasson.

A gyűjteménye java részének nem sok hasznát vette. Az amulettek és másfajta ékszerek ereje rég kimerült, a történeti írások többségét már annak idején olvasta, amikor még a Korribanon tanult, míg az évezredek óta halott nyelveken, kibetűzhetetlen kaparással írott, befejezetlen művekkel végképp nem tudott mit kezdeni. Ám néha elég szerencsésnek bizonyult ahhoz, hogy rátaláljon egy-egy rendkívüli értéket képviselő, valódi kincsre.

Az előtte fekvő, megviselt kötet is az utóbbiak közé tartozott. Az egyik ügynöke vásárolta hónapokkal ezelőtt, és ez az esemény túlon túl kapóra jött ahhoz, hogy Bane a véletlennek tulajdonítsa. Az Erő sokszor titokzatos módon fejtette ki hatását, és Bane szilárdan hitte, hogy ezt a könyvet egyenesen neki szánták – mert benne rejtett a válasz legnagyobb problémájára.

Mint a gyűjteményének oly sok darabja, ez is egy rég halott Sith történelmi beszámolóját tartalmazta. A lapjain leginkább olyan nevek, időpontok és különféle információk szerepeltek, amelyekkel ő nem sokra ment. Csakhogy a néhai szerző az egyik részben megemlített egy férfit, akit úgy hívtak: Darth Andeddu. Az írás szerint Andeddu évszázadokig élt, és az Erő sötét oldalát használta fel annak érdekében, hogy meghosszabbítsa az életét, fenntartsa a testét jóval annak természetes élettartamán túl.

A Kettő Szabályát megelőző korokra oly jellemző módon Andeddu erőszakos halált halt, amikor is a saját tanítványai elárul-

ták és meggyilkolták. Viszont a holokronja, a legnagyobb titkainak – többek között az örök élet titkának – hordozója sosem került elő.

Bane ennyit tudott meg, az Andedduval foglalkozó fejezet alig két oldalt töltött meg. És még az sem szerepelt benne, a néhai mester hol és mikor élt. Nem szerepelt benne, hogy a halála után mi történt a tanítványaival. És mégis, Bane figyelmét pontosan az információk hiánya keltette fel. Miért ilyen kevés a részlet? Az eddigi tanulmányai során miért nem találkozott ott Darth Andeddu nevét tartalmazó hivatkozásokkal?

Csakis egyetlen magyarázatot tudott elképzelni, mégpedig azt, hogy a Jediknek sikerült kitörölni őt a galaxisban fellelhető összes feljegyzésből. Az évszázadok folyamán összeszedtek minden adatlemezt, hololemezt és írott művet, amelyben szerepelt az Andeddu név, aztán a leleteket elszállították a Könyvtárukba, és gondosan eltemették, hogy mindörökre elzárják mások elől a bennük rejtőző titkokat.

Ám minden igyekezetük ellenére erre a hivatkozásra sosem bukkantak rá, és ez az ősrégi, elfeledett és máskülönben jelentéktelen kézirat eljutott Bane kezébe. Az elmúlt két hónap folyamán – mióta a kötet a birtokába került – úgy fejezte be valamennyi hajnali gyakorlatozását, hogy behúzódott a könyvtárába, és Andeddu eltűnt holokronjának rejtélyén töprengett. Az előtte fekvő írást összevetette a könyvtárában megtalálható több ezer kötet tartalmával. Információkat, kereszthivatkozásokat és rejtett utalásokat keresve próbálta összeállítani a szilánkokból a teljes képet, de újra és újra kudarcot vallott.

Mégsem volt hajlandó feladni a kutatást. Minden ettől függött: minden, amiért dolgozott és küzdött, minden, amit felépített. Végül megesküdtött, addig nem nyugszik, amíg nem találja meg Andeddu holokronját. Megesküdtött, hogy meg fogja fejteni az örök élet titkát, hogy időt nyerjen, és keressen, illetve felkészítsen egy másik tanítványt.

Tudván tudta, ha nem jár sikerrel, akkor hamarosan elsorvad és meghal. Ebben az esetben Zannah csalással fogja megszerezni a Sötét úrnő címet, gúnyt űzve a Kettő Szabályából, és

a Rend sorsa egy alkalmatlan, a feladatra nem méltó mester kezébe kerül.

Darth Bane egyetlen megoldást látott: meg kell találnia An-deddu holokronját, máskülönben a Sith Rend végleg elbukik.